

امام حسن مجتبی (ع)

دوست داشت وقتی به کسی کمک می‌کند،
آن کمک بزرگ و ارزشمند باشد و همیشه می‌گفت کمک
باید آن قدر بزرگ باشد که نیازمندان بتوانند زندگی‌شان
را سروسامان بدهند. بعضی وقت‌ها کمک‌های امام
آن قدر بزرگ بود که نیازمندان هیچ‌ان زده
می‌شدند.

امام چند بار در زندگی‌شان، همه‌ی
ثروت و دارایی‌هایشان را در راه خدا به نیازمندان
بخشیدند و با آن‌ها تقسیم کردند؛ کاری که خیلی‌ها
حاضر نیستند آن را انجام دهند.

۴

امام نه تنها به
نیازمندان کمک می‌کردند،
بلکه فکر و ایده‌ی کمک به
دیگران را در جامعه و بین مردم
پخش می‌کردند. مردم با دیدن مهربانی و
بخشندگی امام، این کار را از
ایشان یاد می‌گرفتند.

۶

۷

هر نیازمندی که
برای کمک گرفتن پیش
امام حسن مجتبی (ع) می‌رفت، ناامید
برنمی‌گشت؛ چون ایشان اعتقاد داشتند نباید
نیازمند و محتاج را از خودت ناامید
کنی.

